

Anna Maria Leśniewska

Strefy subiektywnego odbioru – uwagi en passant

Określenie Akwarelistka wybrane jako forma artystycznego działania przywołuje atmosferę podróży, z nieodłącznym szkicownikiem pełnym białych kart, na których powstają swobodne notatki, harmonie delikatnych kolorów, malowane wrażliwie, uczuciowo. Anna Klimczak zamienia pędzel na aparat fotograficzny, przedstawia elektronicznie swój album akwarel. Ekran wypełnia kilkadziesiąt fotografii wyświetlanych w minimalnym czasie, w odstępach dwusekundowych, tak aby oko mogło je zarejestrować ale nie zdążyło przyzwyczać się do pojedynczego kadru. Obraz pejzażu artystka przekształciła w ruchomy notatnik rozpisany na sekwencje czasowe, który umożliwia precyzyjne rozpoznawanie szczegółów. Prostota tematu jak i sposób prezentowania przemawia do wyobraźni widza, wszyscy mogą w nim odnaleźć bliskie sobie motywy. Na poszczególnych fotografiach dostrzegamy niewielką postać artystki rozrzucającej biały pył. Kreda unoszona przez wiatr wytwarza wokół ulotne obłoki nakładające się na biel chmur. Po pewnym czasie ich kontur, gra światła i cieni, tworzy bajkową wizję teatru zmieniających się form. Rozsypywana biel wywołuje efekt malowania otwartej przestrzeni. Artystka zanurza się w świat wyobraźni, wewnętrznych doznań, nie wyartykułowanych emocji. Przywołuje obszar otwarty, określony własnym językiem, energią twórczą – osobiste terytorium. Zatarcie granicy między tym co realne, a tym co wykreowane, wzbogaca iluzoryczną przestrzeń do której Anna Klimczak zaprasza każdego z obserwatorów. Gest twórcy dopełnił bogactwo form natury, uwypuklił a zarazem odmienił jej kształty. Rzeczywistość dotyka sfery mistyki, tworząc autonomiczne terytorium, w którym każdy może odnaleźć coś własnego. Zatrzymana w obrazie ulotna chwila, jest nie tylko fotograficznym obrazem, ale również wskazuje na kierunek interpretacji, który staje się jak gdyby kolejnym obrazem, przywołującym pamięć i świadomość obrazu w sensie symbolicznym i w odniesieniu do sztuki – pisze autorka.

Kolejnym terytorium analizowanym przez artystkę jest obszar bezpośrednio ją otaczający, pozostający w zasięgu ręki. Cykl prac Moje gniazdo jest moje to utrwalanie procesów powstawania rysunków, gdzie zapis video dokumentuje kolejne

performances. W jednym z nich artystka leżąc i siedząc w jednym miejscu, obrysowuje kredą kontury ciągle zmieniającego się położenia ciała. W innym wyznacza krąg własnej aktywności poprzez linię okrężną. Okrężna forma rysunku – zanotowała – oraz czynność kręcenia się wokół własnej osi odnosi się do badania tożsamości i analizy subiektywnego stosunku w postrzeganiu świata. Zamykanie aktywności w obszarze wyznaczonym przez ciało, zacieranie rysunku podczas procesu nawarstwiania, nadal jest informacją o poszukiwaniu własnej tożsamości. Rozwinięciem tego cyklu jest osobiste wyznaczanie przestrzeni codziennych zdarzeń. W działaniu *Jutro będzie dobry dzień* artystka odtwarza rutynową drogę do porannego papierosa, ale tym razem przemierza ją leżąc, w bezpośrednim kontakcie z materią podłoża, poprzez powolne przemieszczanie własnego ciała. Wyznaczanie obszarów penetracji uruchamia proces mentalny, w którym ciało autorki staje się narzędziem poznawczym. W przytoczonych przez Annę Klimczak tezach Thomasa Bernharda: idealna kontemplacja natury zakłada istnienie idealnego pojęcia sztuki... wielu ludzi nigdy nie dochodzi do pojęcia sztuki, nawet najprostszego, wskutek czego nigdy nie są w stanie pojąć natury. Wyznaczanie własnego terytorium jest metodą postrzegania rzeczywistości, sposobem w jaki artystka określa swoją postawę wobec sztuki.

Anna Maria Leśniewska "Strefy subiektywnego odbioru – uwagi en passant", *Czas Kultury*, Nr 2 (143) 2008